

بیانیه اکثریت کمیته مرکزی حزب کمونیست کارگری در باره کناره گیری از حزب کمونیست کارگری ایران

اختلافاتی که در رهبری حزب کمونیست کارگری ایران سابقه داشت در طی دو سال گذشته، به دنبال از دست دادن منصور حکمت، بالا گرفت. این اختلافات بعد از کنگره چهارم ابعاد همه جانبه ای یافت و طی چند ماه گذشته رهبری حزب را فلج کرد. نفس وجود اختلاف در حزب کمونیست کارگری جدید نیست. آنچه که تازه است نحوه برخورد به این اختلافات از جانب بخشی از رهبری حزب است. برای رسیدگی به این اختلافات و یافتن راه حل خروج حزب از این بن بست، دو ماه پیش، پلنوم کمیته مرکزی حزب با توافق دفتر سیاسی و لیدر حزب برای اواخر سپتامبر فراخوانده شد. اما رفیق حمید تقوایی، لیدر حزب در سمینار اینترنتی در روز ۲۱ اوت ۲۰۰۴ تصمیمات محیرالعقول و غیر قانونی جدیدی را اعلام کرد دایر بر اینکه:

۱ - پلنوم کمیته مرکزی حزب را برسمیت نمیشناسد و علیرغم درخواست اکثریت اعضای کمیته مرکزی در پلنوم حضور بهم نخواهد رساند و اصولاً حکم کمیته مرکزی را نمیپذیرد. این اقدام مطابق اصول سازمانی حزب و طرح ارگانهای رهبری حزب که همه ما هنگام انتخاب به عضویت کمیته مرکزی توسط کنگره پذیرفته ایم و مطابق ابتدائی ترین سنن سازمانی و حزبی غیر قانونی است.

۲- رفیق تقوائی جمعی از اعضای حزب در خارج کشور را برای اواسط سپتامبر فرا خواند و اعلام کرد که این تجمع کنگره فوق العاده حزب است. مطابق اصول سازمانی حزب کمونیست کارگری کنگره مجمع نمایندگان تشکیلاتهای حزب است و کل حزب را نمایندگی میکند. مجمعی که رفیق تقوائی فراخوان آن را داده است جمعی اختیاری است که امکان سفر به محل جلسه را دارند و به هیچ وجه تشکیلاتهای حزب کمونیست کارگری را نمایندگی نمیکنند. جایگزین کردن کنگره با چنین جمع اختیاری اعضای هم خط اقلیت کمیته مرکزی مطابق بدیهی ترین سنن حزبی غیر قابل قبول و غیر قانونی است.

این تصمیمات مخالف هر سنت و قانون مکتوب و توافق شده حزب است. حزب کمونیست کارگری ایران، پلنوم آن، و تمام کمیته های حزبی و سلسله مراتب تشکیلاتی آن به این ترتیب از زبان لیدر آن منحل اعلام شدند. حمید تقوائی در واقع حکم انحلال حزب را اعلام کرده است بدون اینکه چنین اختیاری داشته باشد. کسی که امروز حزب را علیه تعهدات خود و فراتر از هر اختیار حزبی منحل اعلام میکند، نمیتواند به هیچ پرنسیپی متعهد بماند. این رفتار علیه تحزب سیاسی کمونیسم کارگری است و بازگشت به سنت جریاناتی است که نه بر اساس اصول و مقررات مدون و توافق شده و نه در چارچوب اختیارات تعریف شده تشکیلاتی، بلکه بر اساس احکام و فتواهای قائد ماورای قانون عمل میکنند.

لازم نبود که اختلافات درونی حزب کمونیست کارگری ایران به اینجا کشیده شود. نامه ۲۲ نفر از اعضای کمیته مرکزی که مورد حمایت اکثریت این کمیته و همچنین، دفتر سیاسی و لیدر حزب کمونیست کارگری عراق قرار گرفت راه اصولی حفظ اتحاد حزب را پیش پای همه قرار داد. متأسفانه رفیق تقوائی و هم نظرانشان، از آنجا که اقلیت کمیته مرکزی را تشکیل میدهند، تصمیم به برهم ریختن حزب و زیر پا نهادن کلیه موازین، اصول و نهادهای حزبی گرفتند. بجای اتکا به شیوه های توافق شده در یک حزب مدرن و سیاسی، کلیه سنت های حزب کمونیست کارگری، عینی دستاوردهای تاکنونی این حزب را زیر پا گذاشتند.

این رفتار ما را در مقابل یک انتخاب قرار داده است. میتوانیم با اتکا به اکثریت مان در کمیته مرکزی، لیدر حزب را برکنار کنیم، دفتر سیاسی را مجدداً انتخاب کنیم، اجتماع فراخوان داده شده توسط حمید تقوائی را غیر قانونی اعلام کنیم و امور حزب را بدست بگیریم. اما در این صورت، با

توجه به عدم پایبندی اقلیت کمیته مرکزی به هیچ معیار و اصولی و با توجه به رفتار ماجراجویانه و بکلی غیر مسئولانه آنها، شاهد تجزیه حزب کمونیست کارگری به دو حزب هم نام خواهیم بود. دو حزبی که بر سر نام و بر سر اموال به جان هم افتاده اند. این در واقع تکرار سناریو همیشگی سکت های سنتی چپ است. در چنین کشمکش‌های هر طرف هم که پیروز شود، کمونیسم کارگری و بویژه خط منصور حکمت بازنده است. در اینصورت در جامعه حیثیت و اعتباری برای هیچ یک از طرفین باقی نخواهد ماند.

ما این راه را انتخاب نمی‌کنیم. جامعه و فضای سیاسی ایران و اعتبار کمونیسم کارگری دریچه‌ای برای دخالت در زندگی انسانها و تحقق آرزوی آزادی و برابری را فراهم کرده است که در چنین مسیری بکلی بسته می‌شود و همه ما را مشغول یک جنگ فرقه‌ای نابود کننده خواهد کرد. و از کمونیسم کارگری چیزی بجای نخواهد ماند. این سنت ما نیست.

اما انتخاب دومی هم هست. برای دفاع از حرمت همه انسانهایی که احترامشان به احترام کمونیسم کارگری گره خورده است، برای باز نگاه داشتن امکان دخالت در فضای سیاسی ایران بعنوان یک جریان سیاسی و توده‌ای کمونیست و تحقق دنیای بهتر، ما راهمان را از حزب کمونیست کارگری ایران جدا می‌کنیم، از این حزب خارج می‌شویم، از هر ادعایی بر نام و اموال حزب کمونیست کارگری ایران صرف نظر می‌کنیم و تحزب کمونیسم کارگری را در یک حزب دیگر متحقق می‌کنیم. این راه سیاسی تر است. این راه سالم تر است. این راه منفعت طولانی این جریان را بیشتر حفظ خواهد کرد از همه مهمتر این راه در سنت سیاسی و سالم خط منصور حکمت است. ما متعاقبا اسناد اختلافات درونی حزب را قابل دسترس خواهیم کرد تا هرکس بتواند تصویری ابژکتیو از سیر تحولات حزب کمونیست کارگری بدست آورد.

این اقدام قطعا ما را به لحاظ سازمانی و امکانات، بویژه رادیو و تلویزیون، ضعیف خواهد کرد. اما با داشتن یک خط روشن سیاسی، با داشتن بخش اصلی استخوانبندی کادرهای کمونیسم کارگری در خارج و در داخل ایران، در فاصله کوتاهی همه این امکانات را باز سازی خواهیم کرد.

زنده باد کمونیسم کارگری

زنده باد منصور حکمت

۲۴ اوت ۲۰۰۴ - ۳ شهریور ۱۳۸۳

- ۱ - آذر مدرسی (عضو دفتر سیاسی)
- ۲ - اسد گلچینی (عضو دفتر سیاسی و دبیر کمیته تشکیلات کل کشور)
- ۳ - اسد نودینیان (عضو هیات دبیران)
- ۴ - اعظم کم گویان
- ۵ - امان کفا
- ۶ - ایرج فرزاد (عضو دفتر سیاسی - سردبیر نشریه ایسکرا)
- ۷ - بهرام مدرسی (دبیر سازمان جوانان کمونیست)
- ۸ - ثریا شهابی
- ۹ - حسین مرادیگی - همه سور (عضو دفتر سیاسی)
- ۱۰ - خالد حاج محمدی (مسئول شهرهای کردستان و دبیر کمیته سقز)
- ۱۱ - رحمان حسین زاده (عضو دفتر سیاسی و دبیر کمیته کردستان)
- ۱۲ - ریبوار احمد (لیدر حزب کمونیست کارگری عراق)
- ۱۳ - صالح سرداری (دبیر کمیته شهر مریوان)
- ۱۴ - صلاح ایراندوست (یکی از دو مسئول سایت اینترنتی روزنه)
- ۱۵ - عبدالله دارابی (عضو دفتر سیاسی)
- ۱۶ - فاتح شیخ (عضو دفتر سیاسی)
- ۱۷ - کورش مدرسی (رئیس دفتر سیاسی)
- ۱۸ - مجید حسینی (عضو دفتر سیاسی)
- ۱۹ - محمد فتاحی
- ۲۰ - محمود قزوینی (دبیر تشکیلات دانمارک)
- ۲۱ - مظفر محمدی (دبیر کمیته شهر سنندج)
- ۲۲ - مهرانوش موسوی
- ۲۳ - نسان نودینیان (دبیر کمیته آلمان)
- ۲۴ - نسرین جلالی